

Arrest

nr. 121 921 van 31 maart 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart tot 2008 de Armeense nationaliteit te hebben gehad en afkomstig te zijn van Mehmandar behorende tot Etchmiadzine (huidige Hovdashad), regio Aaraat.

U verklaart op 11 december 1982 in Armenië gehuwd te zijn met G. (meisjesnaam Gh.) A. (OV 7.632.153; CG 12/23286/B) een Armeense afkomstig uit Kamishli, Syrië.

Samen hebben jullie twee dochters, genaamd M.G. (OV 7.632.158; CG 12/23287) en An., die momenteel in Kamishli (Syrië) zou verblijven. In 1997 werd u lid van de partij 'Hayots Hamaazkin Charjoum' (H.H.CH = 'Mouvement National Arménien').

U zou nooit problemen hebben gekend tot de verkiezingen op 19 februari 2008. U zou het oneens geweest zijn met handelingen van mensen van andere partijen en u heeft hun aandacht gewekt.

Op 1 maart 2008 zou u deelgenomen hebben aan demonstraties tegen de verkiezingsresultaten. U zou door de politie en soldaten zijn geslagen. U zou die nacht opgenomen zijn in het ziekenhuis.

Uw vrienden zouden u naar Etchmiadzine gebracht hebben. Tijdens uw verblijf daar zou u via vrienden van de partij vernomen hebben dat de autoriteiten bij u thuis naar u op zoek zijn gegaan op beschuldiging van het verwonden van soldaten en het lastigvallen van agenten tijdens de verkiezingen. Tussen 13 en 15 april 2008 zou u in Jerevan herenigd zijn met uw vrouw en uw dochters om vervolgens legaal naar Georgië te reizen.

U zou vervolgens vanuit Batoum (Georgië) per bus legaal (met een visum voor Turkije) naar Nüsaybin (Turkije) zijn gereisd waar uw schoonvader u zou hebben opgewacht.

U zou op 25 april 2008 illegaal Syrië zijn binnen gereisd.

U zou afstand hebben gedaan van uw Armeense nationaliteit omwille van uw problemen in Armenië. Ook de Syrische autoriteiten zouden geëist hebben dat u afstand deed van uw Armeense nationaliteit om de Syrische nationaliteit te kunnen bemachtigen.

U zou elk jaar een tijdelijk verblijfsstatuut hebben gekregen.

U zou in de wijk Wusta te Kamishli gewoond hebben waar u als aannemer werkzaam zou zijn geweest. In oktober 2012 zou u besloten hebben Syrië te verlaten omwille van de verslechterde situatie.

Op 20 december 2012 zou u uw huis in al Wusta definitief verlaten hebben richting Turkije.

U zou samen met uw vrouw en uw dochter M.G. zijn vertrokken terwijl u uw andere dochter An. in Kamishli zou zijn achtergebleven.

U zou met uw tijdelijk verblijfsstatuut gereisd zijn en uw echtgenote zou met haar Syrisch paspoort zijn gereisd.

Vanuit Nüsaybin (Turkije) zouden jullie naar België per vrachtwagen zijn gereisd.

U zou op een onbekende datum in België zijn aangekomen.

Op 28 december 2012 hebt u hier samen met uw vrouw en uw dochter M.G. asiel aangevraagd.

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève en wel om volgende redenen.

Met betrekking tot uw nationaliteit dient het volgende te worden opgemerkt.

U verklaarde tijdens het gehoor voor het CGVS dat u in Armenië geboren bent, dat uw ouders u bij de Armeense autoriteiten hadden ingeschreven, dat u over de Armeense nationaliteit beschikte en dat u een Armeense identiteitskaart en paspoort had (zie gehoorverslag CGVS p. 2-3).

Uw verklaringen echter over de manier waarop u in Syrië afstand heeft gedaan van uw Armeense nationaliteit blijken niet plausibel te zijn en stroken totaal niet met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd.

Uit deze informatie blijkt immers dat er een specifieke procedure bestaat om afstand te kunnen doen van de Armeense nationaliteit.

Indien deze procedure, die in uw geval bij de Armeense consulaire vertegenwoordiging in Syrië diende te worden opgestart, niet wordt doorlopen dan blijft die persoon een Armeens staatsburger (zie blauwe mapje COI Focus Armenie "Double nationalité et perte de la nationalité").

U maakte tijdens het gehoor voor het CGVS nergens gewag van enige procedure die u zou hebben doorlopen bij de Armeense autoriteiten, maar stelde gewoon uw Armeense paspoort aan de Syrische autoriteiten te hebben gegeven om in ruil daarvoor een jaarlijks verlengbaar verblijfsstatuut te hebben gekregen, waarbij u enkel melding maakte van Syrische instanties die tussenkwamen (zie gehoorverslag CGVS p.2-5).

Meer nog, uit uw verklaringen kan worden opgemaakt dat u (nog) niet over de Syrische nationaliteit beschikt, u verklaarde immers dat u een jaarlijks verlengbaar verblijfsstatuut verkreeg (zie gehoorverslag CGVS p. 2), terwijl uit de informatie blijkt dat om afstand te kunnen doen van de Armeense nationaliteit er documenten moeten worden voorgelegd waaruit blijkt dat de desbetreffende persoon een ander staatsburgerschap heeft (verkregen). U legt trouwens geen enkel bewijs neer van het feit dat u afstand zou hebben gedaan van uw Armeense nationaliteit, terwijl uit dezelfde informatie van het CGVS blijkt dat u, indien u daadwerkelijk afstand zou hebben gedaan, wel over een dergelijk bewijs zou moeten beschikken.

Bovendien is ook de reden waarom u afstand zou hebben gedaan van de Armeense nationaliteit ongeloofwaardig.

U stelde immers dat u afstand heeft gedaan omdat u de autoriteiten van uw land ontvlucht bent (zie gehoorverslag CGVS, p. 5), maar er kan, zoals verder omstandig zal worden aangetoond, geen geloof worden gehecht aan uw beweerde vrees voor de Armeense autoriteiten.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat u geen enkel document met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit en verblijfsstatuut in Syrië voorlegt.

U verklaarde hierover dat de koffer met de documenten (waaronder de Syrische verblijfsdocumenten van u en uw kinderen, de identiteitskaart en het paspoort van uw echtgenote, de geboorteaktes van de vier gezinsleden) tijdens de reis naar België is verdwenen (zie gehoorverslag CGVS p. 3).

Gelet op voorgaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u tijdens uw verblijf in Syrië afstand heeft gedaan van uw Armeense nationaliteit.

Bijgevolg beschikt u nog altijd over de Armeense nationaliteit en dient uw asielaanvraag dan ook ten aanzien van Armenië, het land waarvan u de nationaliteit bezit, beoordeeld te worden.

U baseert uw vluchtmotieven uit Armenië in 2008 op basis van uw vervolging omwille van uw protest in de hoedanigheid van lid van de H.H.CH partij tegen de presidentsverkiezingsuitslag in februari 2008 (gehoorverslag CGVS, pp. 9 en 10).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië een meerpartijenstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen.

Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulenter dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden.

Sinds april 2011 kunnen ook manifestaties opnieuw zonder belemmeringen georganiseerd worden en verlopen ze zonder incidenten.

Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden (zie blauwe mapje SRB Armenië).

Gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zijn de door u beschreven ernstige moeilijkheden namelijk het feit dat uw zaak anno 2013 nog lopende is bij de Armeense autoriteiten omwille van uw protest na de presidentsverkiezingsuitslag in 2008 (gehoorverslag CGVS, pp. 9, 10 en 13) niet aannemelijk.

Dient in dit kader te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt effectief ooit door de Armeense autoriteiten te zijn gezocht.

Zo zijn uw verklaringen hieromtrent tegenstrijdig met die van uw echtgenote.

U verklaart dat u naderhand via uw echtgenote vernomen heeft dat de criminele veiligheidsdienst naar uw huis is gekomen en dat uw echtgenote een document diende te ondertekenen waarin staat dat u zich bij de politie dient te melden, zoniet dat u beschuldigd zou worden van het verwonden van soldaten en het lastigvallen van agenten tijdens de verkiezingen (gehoorverslag CGVS, p. 10).

Uw echtgenote echter weet niet tot welke dienst de agenten behoorden en verklaart initieel dat er in het document, behalve dat uw echtgenote u aan hen diende over te dragen, niets vermeld stond noch werd er iets door de agenten gezegd (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 5).

Geconfronteerd met uw verklaringen wijzigt ze ietwat haar versie door te stellen dat ze wist dat de agenten om politieke redenen kwamen (gehoorverslag CGVS, p. 6).

Het hoeft geen betoog dat dergelijke aanpassing deze discrepantie niet kan vergoelijken temeer zijzelf u de informatie met betrekking tot de criminele veiligheidsdienst heeft verteld (gehoorverslag CGVS, p. 10).

Gewezen op het feit dat u verklaart dat u van twee zaken zal beschuldigd worden indien u zich niet zou melden, bevestigt uw echtgenote dit doch geeft zij enkel aan dat u problemen riskeert omwille van problemen in bureau 2 en omwille van uw deelname aan de manifestatie (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 6).

Nergens maakt zij enige allusie op het feit dat u beschuldigd zou worden van het verwonden van soldaten en het lastigvallen van agenten terwijl ook deze elementen u kenbaar zijn gemaakt nadat zij het bezoek had gekregen van de Armeense autoriteiten die u zochten.

Dergelijke lacunes zijn op zijn zachtst gezegd bevreemdend temeer deze aantijgingen de reden waren voor uw vertrek uit Armenië.

Het ongeloofwaardig karakter van uw vervolgingsvrees blijkt verder uit het gegeven dat u verklaart in april 2008 legaal met uw eigen Armeens paspoort naar Georgië te zijn gereisd (gehoorverslag CGVS, pp. 11 en 12).

Logischerwijze gevraagd waarom u met uw eigen Armeens paspoort zou zijn gereisd, werpt u op dat u enkel met uw paspoort Armenië kan verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 12).

Het feit dat u zelf verklaart dat uw grensovergang legaal was wijst op het feit dat u door uw autoriteiten niet werd gezocht, hetgeen andermaal het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas in Armenië bevestigt.

Verder brengt u zelf geen overtuigende, concrete bewijsstukken aan die de door u beschreven ingrijpende problemen bevestigen.

Dergelijke tastbare stukken kunnen in het licht van de informatie waarover het CGVS beschikt wel verwacht worden, mocht het relaas op waarheid berusten.

Het feit dat u tot op heden door uw Armeense autoriteiten gezocht zou worden omwille van feiten daterende uit het jaar 2008 kan gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk worden bevonden (gehoorverslag CGVS, p. 13).

Er moet dan ook worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

In de marge dient nog te worden aangestipt dat u tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd met uw dochter M.G..

Zo beweert u dat ook zij deel heeft genomen aan de manifestatie op 1 maart 2008 (gehoorverslag CGVS, p. 14), terwijl zijzelf met geen woord rept over haar deelname aan deze manifestatie (gehoorverslag CGVS dochter M.G., p. 3). Ze haalt enkel aan dat ze deelnam aan de verkiezingscommissie en dat zij één week na de verkiezingen op 19 februari 2008 ontslagen werd omwille van haar onvrede over de verkiezingsuitslag en het feit dat u bij de oppositie zit, niets meer en niets minder (gehoorverslag CGVS dochter M.G., p. 3).

Aangezien u behoudens voornoemde politieke motieven geen andere redenen inroept ter ondersteuning van uw asielrelaas, toont u tot slot al evenmin concreet aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot de subsidiaire bescherming zou lopen in uw land van herkomst.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw echtgenote, G. (meisjesnaam Gh.) A. (OV 7.632.153; CG 12/23286/Z) en uw dochter M.G. (OV 7.632.158; CG 12/23287), door het CGVS ook een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 16 augustus 2013 een schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), een schending van de artikelen 48 tot en met 48/5, 51/4 § 3, 52 § 2, 57/6, 2de lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een schending van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker wijst erop dat de verklaringen van een asielzoeker een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn, en niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast rust in beginsel bij de asielzoeker zelf die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt.

Nadat de kandidaat-vluchteling aan de op hem rustende bewijslast heeft voldaan, is het vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet nagaan om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te onderzoeken en te beoordelen. Als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, moet hem het voordeel van de twijfel worden toegekend.

Volgens verzoeker bestaat er een gedeelde bewijslast tussen de asielzoeker en de instanties die over zijn aanvraag moeten oordelen; de kandidaat-vluchteling moet geloofwaardige verklaringen afleggen en zo goed mogelijk met bewijsstukken staven, de commissaris-generaal is een instantie met onderzoeksbevoegdheid en op haar rust dan ook een onderzoeksplicht. Verzoeker verwijst dienaangaande naar de procedureregids van het UNHCR en naar een rapport van januari 2004 van de Canadese Immigratie- en Vluchtelingencommissie.

Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal op een onredelijke en onrechtmatige wijze tot de conclusie komt dat zijn verklaringen ongeloofwaardig zijn en zijn asielaanvraag ongegrond, waardoor de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidplicht en het redelijkheidsbeginsel geschonden wordt.

Verzoeker voert ook aan de commissaris-generaal niet aanneemt dat hij afstand gedaan heeft van zijn Armeense nationaliteit om de Syrische nationaliteit te verkrijgen en er derhalve van uitgaat dat hij nog steeds over de Armeense nationaliteit beschikt en zijn asielaanvraag aldus beoordeeld ten aanzien van Armenië.

Hij geeft aan dat hij reeds duidelijk maakte *“dat zijn koffer met de documenten (waaronder zijn Syrische verblijfsdocumenten en die van zijn kinderen, de identiteitskaart en het paspoort van zijn echtgenote, de geboorteaktes van de vier gezinsleden) tijdens de reisweg van Turkije naar België verloren is gegaan”*.

Hij stelt dat, door op die manier in te gaan op zijn verklaringen, het voor hem quasi onmogelijk wordt om een geloofwaardig relaas af te leggen; hij laat gelden dat hij de indruk heeft dat er door de commissaris-generaal gezocht wordt *“naar een stok om de hond te slaan”*. Hij verzet zich tegen de bewering dat zijn relaas een *“ingestudeerd verhaal”* zou betreffen.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal op basis van de “SRB Armenië”, waarvan de inhoud echter *“niet met de realiteit strookt”*, verkeerdelijk besluit dat de situatie in Armenië na de kiesperiodes genormaliseerd is en er in het land geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen bestaat. Hij laat gelden dat het algemeen bekend is *“dat het politieke en juridische systeem in Armenië niet zelden te maken krijgt met corruptie”*, dat *“verbaal en fysiek geweld schering en inslag (zijn)”* tijdens politieonderzoeken, dat het haast onmogelijk is om een procedure op te starten zonder invloedrijke connecties en dat door middel van beleid en wetgeving de autoriteiten de vrijheid van de media vaak inperken. Hij verwijst hiervoor naar *“Algemeen ambtsbericht Armenië”* dd. augustus 2010.

Waar de commissaris-generaal tegenstrijdigheden meent te ontwaren in de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote omtrent de komst van de criminele veiligheidsdienst en het ondertekenen van een document en verzoeker ten laste legt dat zijn dochter M. geen melding maakte van de deelname aan de manifestatie op 1 maart 2008, wijst verzoeker erop dat er geen sprake is van enige tegenstrijdigheid daar de vrouw van verzoeker zijn verklaring *“enkel bevestigt en aanvult, maar zeker niet tegenspreekt”*.

Ook zijn volgens hem de verklaringen van zijn dochter M. niet tegenstrijdig met de zijne, gezien zij verklaarde *“dat zij deelnam aan de verkiezingscommissie en dat zij ontslagen werd”*.

Hij laat gelden dat het feit dat niet elk detail in de verklaring tot in de puntjes is naverteld, louter te wijten is aan de transcriptie van de verklaringen van verzoekers in het verhoorverslag door de commissaris-generaal; volgens hem is het eigen aan het verhoor dat de geschreven weergave nooit de letterlijke verklaringen van een asielzoeker bevat en steeds geïntermediateerd, via een of twee al dan niet beëdigde tolken, verloopt.

Het argument van de commissaris-generaal dat uit het feit dat verzoeker met zijn Armeens paspoort legaal naar Georgië is gereisd, kan afgeleid worden dat hij door de autoriteiten niet werd gezocht wat het ongeloofwaardig karakter van zijn asielaanvraag bevestigt, wordt door verzoeker afgedaan als een bewering die kant noch wal raakt. Het feit dat hij ongehinderd de grens kon oversteken sluit volgens hem geenszins uit dat hij het risico loopt op vervolging, bedreiging en uitsluiting wegens zijn politieke ideologieën indien hij in Armenië zou blijven.

Verzoeker voert aan dat er een zekere vooringenomenheid was bij het verhoor in hoofde van de commissaris-generaal *“waardoor men met argwaan luisterde naar het verhaal van verzoeker om vervolgens eenvoudigweg te verklaren dat hij een leugenaar is en dat er moeilijk geloof kan gehecht worden aan zijn verhaal”*.

Hij stelt dat de bestreden beslissing de beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Volgens hem had de commissaris-generaal op een redelijke en logische wijze en op basis van de elementen uit het administratief dossier minstens een interpretatie aan zijn verklaringen kunnen geven waardoor ze niet of minder uitgesproken tegenstrijdig zouden zijn met andere verklaringen.

Het is volgens verzoeker uitermate onredelijk zijn algemene geloofwaardigheid en de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging integraal te laten afhangen van slechts enkele elementen in plaats van het gehele dossier. Hij besluit dat de commissaris-generaal op onrechtmatige wijze en door middel van een puristische interpretatie over “minor details”, tegenstrijdigheden heeft pogen bloot te leggen in zijn verklaringen met als enige bedoeling zijn geloofwaardigheid te ondergraven.

Hij legt de commissaris-generaal ook ten laste eenzijdig te focussen op verklaarbare tegenstrijdigheden zonder ook maar enige aandacht te hebben voor zijn omstandige, gedetailleerde en coherente verklaringen over de kern van zijn zaak.

Volgens hem is hij in het algemeen meer dan voldoende geloofwaardig, temeer daar zijn verklaringen bevestigd worden door algemeen bekende feiten; door dit te negeren schendt de commissaris-generaal de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht, meer bepaald als voorzien in de artikelen 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Door niet zorgvuldig alle voorhanden zijnde elementen af te wegen en geen rekening te houden met de relevantie van de details wordt volgens verzoeker ook het redelijkheidsbeginsel geschonden.

Verzoeker verklaart in zijn verzoekschrift dat hij een aantal bijkomende stukken heeft opgevraagd en poneert dat hij ontegensprekelijk in de mate van het mogelijke bewijsstukken heeft aangebracht om zijn verklaringen te ondersteunen zodat hij de bewijslast heeft vervuld die op hem rust.

Tot slot laat verzoeker gelden dat uit de beslissing van de commissaris-generaal niet blijkt waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt. Volgens hem volstaat een loutere verwijzing naar de motieven van de weigering van de vluchtelingenstatus daartoe niet. Hij stelt dat zelfs niet werd onderzocht of hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een "reëel risico op ernstige schade" zou lopen zoals wettelijk vereist in de artikelen 48/2, 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet.

Hij roept een schending van de materiële en formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in.

Hij besluit dat de bestreden beslissing de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 52 § 2, 57/6 2de lid, 62 en 77 van de vreemdelingenwet en artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag schendt evenals de motiveringsplicht en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker vraagt aan de Raad de bestreden beslissing te hervormen en van de vluchtelingenstatus te erkennen of aan hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; in ondergeschikte orde vraagt hij de beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad is van oordeel dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij voorhoudt, de Armeense nationaliteit bezit, zodat zijn asielaanvraag beoordeeld moet worden ten aanzien van dit land.

Verzoeker verklaarde bij zijn verhoor op 27 maart 2013 op het Commissariaat-generaal dat hij in Armenië geboren is, dat zijn ouders hem bij de Armeense autoriteiten hadden ingeschreven, dat hij over de Armeense nationaliteit beschikte en dat hij een Armeense identiteitskaart en paspoort had (zie het verhoorverslag, p. 2, 3), maar dat hij nadat hij in april 2008 naar Syrië was gereisd, aldaar afstand heeft gedaan van zijn Armeense nationaliteit omdat hij in Armenië problemen had.

Vastgesteld wordt dat zijn verklaringen over de manier waarop hij in Syrië afstand zou hebben gedaan van zijn Armeense nationaliteit, echter niet stroken met de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier.

Uit deze informatie blijkt immers dat er in Syrië een specifieke procedure bestaat om afstand te kunnen doen van de Armeense nationaliteit. Indien deze procedure, die in het geval van verzoeker bij de Armeense consulaire vertegenwoordiging in Syrië diende te worden opgestart, niet wordt voltoerd dan blijft die persoon een Armeens staatsburger.

Verzoeker maakte tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal echter geen gewag van enige procedure die hij zou hebben doorlopen bij de Armeense autoriteiten in Syrië; hij verklaarde zijn Armeens paspoort gewoon aan de Syrische autoriteiten te hebben gegeven en in ruil daarvoor een jaarlijks verlengbaar verblijfsstatuut te hebben gekregen, waarbij hij enkel melding maakte van Syrische instanties die tussenkwamen (zie het verhoorverslag, p. 2-5).

Uit verzoekers verklaringen kan bovendien worden opgemaakt dat hij niet over de Syrische nationaliteit beschikt. Verzoeker verklaarde immers dat hij een jaarlijks verlengbaar verblijfsstatuut verkreeg (zie het verhoorverslag, p. 2), terwijl uit voormelde informatie blijkt dat er documenten moeten worden voorgelegd waaruit blijkt dat de desbetreffende persoon een ander staatsburgerschap heeft verkregen om afstand te kunnen doen van de Armeense nationaliteit.

Verzoeker legt geen enkel bewijs neer van het feit dat hij afstand zou hebben gedaan van zijn Armeense nationaliteit, terwijl uit informatie blijkt dat hij wél over een dergelijk bewijs zou moeten beschikken indien hij daarvan daadwerkelijk afstand heeft gedaan.

Bovendien is de Raad van mening dat de reden waarom verzoeker afstand zou hebben gedaan van de Armeense nationaliteit, ongeloofwaardig is.

Verzoeker verklaarde dat hij had afstand gedaan van de Armeense nationaliteit om reden dat hij in Armenië problemen had met de autoriteiten (zie het verhoorverslag, p. 5) en daarom zijn land ontvlucht is.

De Raad hecht om de redenen zoals hierna uiteengezet, geen geloof aan zijn voorgehouden vrees voor de Armeense autoriteiten.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel document met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit en verblijfsstatus met betrekking tot Syrië voorlegt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij reeds duidelijk maakte "*dat zijn koffer met de documenten (waaronder zijn Syrische verblijfsdocumenten en die van zijn kinderen, de identiteitskaart en het paspoort van zijn echtgenote, de geboorteaktes van de vier gezinsleden) tijdens de reisweg van Turkije naar België verloren is gegaan*", stelt de Raad vast dat dit geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen.

De Raad besluit dat verzoeker over de Armeense nationaliteit beschikt en onderzoekt verzoekers asielaanvraag dan ook ten aanzien van Armenië.

Wat verzoekers vluchtmotieven ten aanzien van Armenië betreft, verklaarde hij (zie het verhoorverslag, p. 9, 10) dat hij aldaar in 2008 vervolgd werd omwille van zijn protest in de hoedanigheid van lid van de partij "Hayots Hamaazkin Charjoum" (H.H.CH = "Mouvement National Arménien"), tegen de uitslag van de presidentsverkiezingen in februari 2008.

Uit de informatie die door de commissaris-generaal toegevoegd werd aan het administratief dossier, blijkt echter dat Armenië een meerpartijstelsel bestaat waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) ongestoord kunnen ontwikkelen.

Het blijkt dat er tijdens kiesperiodes weliswaar sprake is geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties, maar dat na de kiesperiodes de situatie weer normaliseerde, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulenter dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds april 2011 kunnen ook manifestaties opnieuw zonder belemmeringen georganiseerd worden en verlopen ze zonder incidenten. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden, *quod non in casu*.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan (zie p. 5) dat voormelde informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, "*niet met de realiteit strookt*"; hij laat gelden dat het algemeen bekend is (zie p. 5) "*dat het politieke en juridische systeem in Armenië niet zelden te maken krijgt met corruptie*", dat "*verbaal en fysiek geweld schering en inslag (zijn)*" tijdens politieonderzoeken, dat het haast onmogelijk is om een procedure op te starten zonder invloedrijke connecties en dat door middel van beleid en wetgeving de autoriteiten de vrijheid van de media vaak inperken.

Verzoekers beweringen en verwijzing naar het gedateerde "*Algemeen ambtsbericht Armenië*" van augustus 2010, tonen niet aan dat de -meer recente- informatie van 5 juli 2012, zoals toegevoegd aan het administratief dossier, foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoeker ook naliet het "*Algemeen ambtsbericht Armenië*" van augustus 2010, bij zijn verzoekschrift te voegen. De Raad wijst erop dat het aan verzoeker toekomt om met concrete, objectieve en recente gegevens aan te tonen dat de informatie waarop de commissaris-generaal en de Raad zich steunen, niet correct is.

De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij actueel in Armenië vervolging dient te vrezen omwille van politieke redenen.

De Raad stelt vast dat de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas ook ondergraven door de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen en die van zijn echtgenote en dochter.

Verzoeker verklaarde (zie het verhoorverslag, p. 10) dat hij van zijn echtgenote vernomen heeft dat de veiligheidsdienst naar zijn huis is gekomen en dat zijn echtgenote een document diende te ondertekenen waarin staat dat hij zich bij de politie dient te melden, zo niet zou hij beschuldigd worden van het verwonden van soldaten en het lastigvallen van agenten tijdens de verkiezingen.

Verzoekers echtgenote verklaarde echter op 27 maart 2013 (zie haar verhoorverslag, p. 5) dat zij niet wist tot welke dienst de agenten behoorden en verklaarde aanvankelijk dat er in het document niets vermeld stond behalve dat zij verzoeker aan hen diende over te dragen, noch dat er iets door de agenten werd gezegd.

Het blijkt dat zij, geconfronteerd met verzoekers afwijkende verklaringen, plots verklaarde (zie haar verhoorverslag, p. 6) dat zij wist dat de agenten om politieke redenen kwamen.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat er hierbij geen sprake is van enige tegenstrijdigheid maar dat zijn vrouw zijn verklaring "*enkel bevestigt en aanvult, maar zeker niet tegensprekt*".

Deze bewering doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker verklaarde (zie het verhoorverslag, p. 10) dat hij van twee zaken zal beschuldigd worden indien hij zich niet zou aanmelden en dat hij deze informatie van zijn echtgenote verkreeg terwijl zijn vrouw enkel aangaf (zie haar verhoorverslag, p. 6) dat verzoeker problemen riskeert omwille van problemen in bureau 2 en omwille van zijn deelname aan de manifestatie, doch geen melding maakt van het feit dat verzoeker beschuldigd zou worden van het verwonden van soldaten en het lastigvallen van agenten.

De Raad stelt ook vast dat verzoekers verklaringen tegenstrijdig bleken met die van zijn dochter M.G.

Zo verklaarde verzoeker (zie het verhoorverslag, p. 14) dat ook zijn dochter deelgenomen heeft aan de manifestatie op 1 maart 2008, terwijl deze laatste (zie haar verhoorverslag van 27 maart 2013, p.3) daarover met geen woord repte en enkel verklaarde dat zij deelnam aan de verkiezingscommissie en dat zij één week na de verkiezingen op 19 februari 2008 ontslagen werd omwille van haar onvrede over de verkiezingsuitslag en het feit dat verzoeker bij de oppositie zit.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de verklaringen van zijn dochter M. niet tegenstrijdig zijn met de zijne, gezien zij verklaarde "*dat zij deelnam aan de verkiezingscommissie en dat zij ontslagen werd*", wijst de Raad op verzoekers verklaring (zie het verhoorverslag, p. 14) dat ook zij deel heeft genomen aan de manifestatie op 1 maart 2008 en ook op haar stilzwijgen daaromtrent.

De Raad wijst erop dat van gezinsleden, die verklaren hun land van herkomst verlaten te hebben op grond van dezelfde asielmotieven, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten, is immers een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

Waar in het verzoekschrift nog aangevoerd wordt dat het feit dat niet elk detail in de verklaring tot in de puntjes is naverteld, louter te wijten is aan de transcriptie van de verklaringen van verzoekers in het verhoorverslag door de commissaris-generaal, antwoordt de Raad erop dat -tot bewijs van het tegendeel- het vermoeden bestaat dat wat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470).

Bovendien wijst de Raad erop dat verzoeker na zijn verhoor op het Commissariaat-generaal, de gelegenheid kreeg bijkomende opmerkingen te maken, maar heeft hij naar aanleiding van het verhoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop ervan of met betrekking tot de communicatie met de tolk.

Het volstaat dan ook niet om, na confrontatie met een weigeringsbeslissing, in het verzoekschrift louter te stellen dat het eigen is aan het verhoor dat de geschreven weergave nooit de letterlijke verklaringen van een asielzoeker bevat en steeds geïntermedieerd, via een of twee al dan niet beëdigde tolken, verloopt.

Verzoeker toont aldus geenszins aan dat wat in het verhoorverslag werd opgenomen niet overeenstemt met wat hij verklaard heeft, noch dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een onvolledig en onjuist verhoor.

Ook bovenstaande tegenstrijdigheden keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Het ongeloofwaardig karakter van verzoekers vrees voor de autoriteiten in zijn land van herkomst, blijkt verder uit het feit dat hij verklaarde (zie het verhoorverslag, p. 11, 12) dat hij in april 2008 legaal met zijn eigen Armeens paspoort naar Georgië is gereisd, wat erop wijst dat hij door zijn autoriteiten niet werd gezocht en wat tevens ernstige twijfels doet rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging, gezien verzoekers voorgehouden vrees hem kennelijk niet tegenhield met zijn eigen paspoort te reizen.

De bewering in het verzoekschrift dat het feit dat verzoeker ongehinderd de grens kon oversteken zeker niet uitsluit dat hij in Armenië het risico loopt op vervolging, bedreiging en uitsluiting wegens zijn politieke ideologieën indien hij in Armenië zou blijven, toont geenszins het tegendeel aan.

Deze vaststelling doet verder afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat de inhoud van de informatie in het administratief dossier, bedoeld wordt "*SRB Armenië: Meer dan vier jaar de gebeurtenissen in verband met de presidentsverkiezingen van februari 2008: analyse van de actuele vrees voor de politieke tegenstanders*" dd. 5 juli 2012, "*niet met de realiteit strookt*" omdat het volgens hem algemeen bekend is "*dat het politieke en juridische systeem in Armenië niet zelden te maken krijgt met corruptie*", dat "*verbaal en fysiek geweld schering en inslag (zijn)*" tijdens politieonderzoeken, dat het haast onmogelijk is om een procedure op te starten zonder invloedrijke connecties en dat door middel van beleid en wetgeving de autoriteiten de vrijheid van de media vaak inperken. Hij verwijst hiervoor naar "*Algemeen ambtsbericht Armenië*" dd. augustus 2010, dat hij evenwel niet toevoegt aan zijn verzoekschrift.

De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn beweringen en verwijzing naar "*Algemeen ambtsbericht Armenië*" dd. augustus 2010 niet aantoont dat er in Armenië een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE